

Arrest

nr. 250 905 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2020 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, R.D., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet, maar verklaart thans 18 jaar oud te zijn en blijkt na een leeftijdsonderzoek ongeveer 21 jaar oud te zijn. U bent geboren te Dawlatzai, in het district Chaparhar van de Afghaanse provincie Nangarhar en bracht aldaar heel uw leven door tot u Afghanistan hebt verlaten.

Naar school bent u nooit geweest en bijgevolg leerde u pas na aankomst in België een beetje lezen en schrijven. In Afghanistan hielp u in het huishouden en voederde u de koeien van de familie. Uw vader is reeds 10 à 12 jaar geleden overleden.

Uw oudste broer, M.A.D. (CG-nr 11/19341 en O.V.-nummer 6.854.265) nam dienst bij het Afghan National Army (ANA). In die hoedanigheid werd hij bedreigd door de taliban, die tweemaal een dreigbrief voor hem achterlieten. M.A.D. verliet Afghanistan en reisde naar België, waar hij op 8 augustus 2011 een asielaanvraag indiende. Op 10 december 2012 werd hem de Vluchtelingenstatus toegekend.

Nadat M.A.D. zijn gezin had overgebracht naar België, kregen jullie opnieuw de toorn van de taliban over jullie heen. Heel uw familie werd ervan beschuldigd ongelovig te zijn. Jullie ontvingen opnieuw dreigbrieven van de taliban. Een andere broer van u, A.G.D. (CG-nr 15/37693 en O.V.-nummer 8.185.616), nam het zekere voor het onzekere en vluchtte weg uit Afghanistan. Hij trok naar jullie oudste broer en diende op 21 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 oktober 2016 werd hem de Vluchtelingenstatus geweigerd maar subsidiaire bescherming toegekend.

*Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kregen jullie opnieuw een dreigbrief. De taliban eiste bovendien dat jullie wapens voor hen zouden kopen. Uw twee oudere broers verlieten het dorp en gingen naar Kabul. U bleef achter in het dorp, samen met uw broer R. en twee jongere broers. Op zekere dag was het gras voor de koeien op en u moest samen met R. om veevoeder gaan. Onderweg werden jullie benaderd door een motorfiets met daarop gewapende talibanstrijders. Jullie beseften dat zij geen goeds in de zin hadden, en zetten het op een lopen onder geweervuur van de talibanstrijders. U vluchtte via velden en huizen weg en verloor daarbij uw broer uit het oog. Toen u langs het huis van M.M. kwam, werd u in uw been getroffen door kogels. De bewoners van het huis sleurden u naar binnen. Ze verzorgden de wonde en verborgen u voor de talibanstrijders. U verloor het bewustzijn en werd wakker in het universitaire ziekenhuis in Jalalabad. In het begin logen uw verwanten dat R. was ontsnapt en thuis op u wachtte. Wanneer u na een maand uit het ziekenhuis werd ontslagen trof u daar echter uw broer niet aan. Uw oom vertelde u toen dat R. de aanval niet had overleefd, en dat Afghanistan voor u niet langer veilig was. Hij regelde een smokkelaar en 25 dagen later vertrok u uit Afghanistan. Via diverse doorreislanden ging u naar België, waar u aankwam op 14 mei 2019. U diende op 15 mei 2019 een **eerste** verzoek om internationale bescherming in. Toen u werd uitgenodigd voor een interview bij DVZ kwam u niet opdagen omdat u de uitnodigingsbrief niet had ontvangen. U diende daarom een **tweede** verzoek om internationale bescherming in op 30 oktober 2019.*

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te zullen worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een bevestigingsbrief en de enveloppe waarmee deze werden verstuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet lang kan stilzitten door een medisch probleem met uw been. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren duidelijk gemaakt dat u zelf om pauzes kon vragen telkens u de behoefte daartoe voelde (CGVS, p.2). U beweerde tevens minderjarig te zijn bij aankomst in België, doch een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat u meerderjarig bent. Volgens uw eigen verklaringen bent u inmiddels trouwens ouder dan 18 jaar (CGVS, p.6), waardoor uw leeftijd in elk geval geen aanleiding zou geven tot bijzondere procedurele noden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot **uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, uw achtergrond, alsook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw **beweerde leeftijd**. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 11 juni 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, eerste lid, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. U tekende geen beroep aan tegen het resultaat van dit leeftijdsonderzoek (CGVS, p.3). Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde minderjarig te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan en elders geleefd zou hebben. Uw geloofwaardigheid wordt verder aangevreten door de vaststelling dat u in Oostenrijk werd geregistreerd als een volwassene. U doet eerst alsof u niet weet hoe dat komt (CGVS, p.20) en maakt dan volte-face door te zeggen dat u doelbewust en weloverwogen beweerdte meerderjarig te zijn in Oostenrijk zodat u sneller weer zou kunnen vertrekken (CGVS, p.20-

21). Dat u niet spontaan open en transparant wil zijn over uw inconsistente persoonsgegevens in het buitenland, versterkt de indruk dat u geen klare wijn schenkt.

Over het taskara dat u hebt neergelegd en dat uw identiteit en leeftijd zou aantonen moet dus worden vastgesteld dat de leeftijd die erop staat niet overeenstemt met de leeftijdsbepaling die werd uitgevoerd en waaruit bleek dat u op 11 juni 2019 reeds volwassen was. Hierbij moet indachtig gehouden worden dat de toegevoegde informatie aantoont dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een zeer geringe bewijswaarde. Er rijzen dus sterke twijfels bij de documenten die u neerlegt en die uw identiteit en herkomst zou bevestigen. Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ook bij het **profiel** dat u zich toemeet moeten de nodige kanttekeningen gemaakt worden. U beweert namelijk nooit naar school geweest te zijn, en ook geen enkele andere vorm van onderwijs te hebben gekregen voor u in België aankwam (CGVS, p.8-9). U stelt dan ook in het geheel niet te kunnen lezen of schrijven in de talen die in Afghanistan worden gebruikt (CGVS, p.4,9,16). Dat is ten eerste strijdig met uw eigen verklaringen: toen u net in België aankwam stelde u drie jaar naar school te zijn geweest (DVZ, Fiche "Mineur étranger non accompagné", Varia). U antwoordt daarop dat u nooit deze verklaring hebt afgelegd (CGVS, p.21). Louter het ontkennen van uw eerdere verklaringen is evenwel geen afdoende uitleg. Dat de tolk u verkeerd zou hebben begrepen, de hypothese waarmee u uiteindelijk op de proppen komt (CGVS, p.21), kan evenmin gevolgd worden, aangezien alle overige verklaringen in de MINTEH-fiche, zoals de samenstelling van uw familie, wel consistent zijn met uw overige verklaringen. Aangezien deze MINTEH-fiche wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er trouwens van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van buitenaf. Ten tweede hebben uw beide broers over u verklaard dat u in Afghanistan wel degelijk naar school bent geweest (CGVS broer MA, p.3,4; CGVS broer AG, p.11). Het valt niet in te zien om welke reden uw broers hierover misleidende of foutieve verklaringen zouden afleggen. Ook hier zijn er dus reeds sterke indicaties dat u een loopje neemt met de waarheid en dat u zich bedient van bedrog om het verloop van het persoonlijk onderhoud te kunnen sturen.

Er werd verder vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u een zekere oppervlakkige vertrouwdheid met het district Chaparhar tentoon spreidt, zoals wanneer u spreekt over de nabijgelegen dorpen (CGVS, p.6,7). U kent ook de invloedrijke familie van Fazl Hadi Muslimyar, de voorzitter van het parlement, wiens broer het districtshoofd van Chaparhar is (CGVS, p.8). Doorheen uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u volstrekt niets kan vertellen over de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in de regio waar u heel leven lang zou hebben gewoond. Zo tast u in het duister wanneer er wordt gevraagd naar de raid op het huis van verwanten van Fazl Hadi Muslimyar, die in mei 2018 plaatsvond (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2). U denkt eerst dat het gaat om een bomaanslag op een begraafplaats (CGVS, p.25), en verwijst dan naar een berm bom die door Siddiq Dawlatzai werd overleefd (CGVS, p.25). Wanneer nogmaals wordt gewezen op een dodelijke aanval in het subdorp China, vlakbij waar u gewoond zou hebben (CGVS, p.7) en waarbij verwanten van Muslimyar werden gedood, verwijst u eerst naar de moordaanslag op een schooldirecteur in Hafizan die u eerder vermeldde (CGVS, p.24,25), en voegt er nog aan toe dat er per ongeluk "een arbaki" is doodgeschoten in China (CGVS, p.25). In werkelijkheid vielen er verschillende doden bij deze raid, waaronder een oom en neven van Muslimyar. Het is vreemd dat u zo weinig informatie kan verschaffen over een incident dat zich in uw eigen dorp afspeelde en druk werd besproken vanwege de link met een van de belangrijkste mannen uit uw regio. Ook andere belangwekkende gebeurtenissen zijn blijkbaar helemaal aan u voorbijgegaan. Over de reeks moorden op religieuze leiders in Nangarhar kan u niet de minste uitleg verschaffen (CGVS, p.26), hoewel dat ook in dorpen in uw district gebeurde (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3).

Op de markt waar jullie inkopen gingen doen (CGVS, p.7) ontplofte niet lang voordat u zou zijn vertrokken uit Afghanistan een bom (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). U kan hierover niets vertellen, en stelt dat er zo geen incident was (CGVS, p.24,26). In dezelfde zomer verbood de provinciegouverneur aan riksja's de toegang tot de stad in de hoop zo de verkeerscirculatie te verbeteren (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Dit had echter het onbedoelde neveneffect dat vervoer van en naar de districten zoals Chaparhar plots veel duurder werd. U denkt echter dat de prijsstijging te maken had met een verbod op betaling in Pakistaanse roepies, waardoor de tarieven ongunstiger werden voor de eindgebruiker (CGVS, p.24). Gezien het economische belang van de stad Jalalabad voor het hinterland, om nog maar te zwijgen van het feit dat dorpingen zoals u gebruik maken van de medische faciliteiten daar (CGVS, p.7), is het geenszins aannemelijk dat u binnen uw gemeenschap nooit gemor of protest zou hebben gehoord over deze ontwikkeling. Dat u een journalist zou moeten zijn om op de hoogte te blijven van het reilen en zeilen in uw dorp, zoals u beweert (CGVS, p.25), ontbeert elke realiteitszin. Jullie hadden een radio thuis (CGVS, p.26), en u ging samen met andere dorpingen bidden (CGVS, p.25-26) of ontmoette streekgenoten op de markt (CGVS, p.7,26). Op sommige zomerdagen is het volgens u te warm om op het land te werken, en zoeken de boeren verkoeling in de schaduw van de bomen (CGVS, p.9). Het is bijzonder weinig geloofwaardig dat u doorheen dergelijke contacten met andere mensen uit uw gemeenschap niet zou horen wat er zoal over de tongen gaat, of dat u actieve inspanningen zou moeten leveren om te weten te komen welke bekommernissen de dorpingen bezig houden. Hoewel sterk dient te worden betwijfeld dat u zelf nooit naar school bent geweest, zoals hierboven reeds werd uitgelegd, lopen uw broers volgens u in elk geval school in Chaparhar (CGVS, p.12). Toch valt u uit de lucht als er wordt gevraagd of ook zij hinder ondervonden van de sluiting van de scholen. U legt een verband met de huidige coronapandemie (CGVS, p.24) en ontkent dat de scholen eerder werden gesloten (CGVS, p.24). Rond de tijd van uw vertrek bleven de scholen in Chaparhar echter minstens een maand gesloten. Dat had niet zozeer te maken met gevechten die gaande waren, maar wel met geruchten over mogelijke aanslagen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). U ontkent ronduit dat er behalve kanalen en dammen andere reconstructiewerken gaande waren in Chaparhar (CGVS, p.21), en dit terwijl de kliniek in Chaparhar sinds kort beschikt over een nieuwe spoedgevallendienst die werd uitgerust met ambulances (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7). U probeert nog het onderwerp te veranderen naar de locatie van die kliniek (CGVS, p.21) maar kan zelfs nadat u werd gewezen op de ingebruikname van de dienst Spoed geen verdere informatie verschaffen (CGVS, p.25). Dat u over geen van deze recente ontwikkelingen gedetailleerde of doorleefde verklaringen kan afleggen, wringt des te meer nu blijkt dat de incidenten die u zelf aanhaalt dateren van ettelijke jaren geleden. De bomaanslag in de moskee van uw dorp waarbij 18 mensen gewond raakten (CGVS, p.24) vond plaats in 2012 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8); in datzelfde jaar stierven elf meisjes bij een andere explosie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9), een ander incident waar u het over heeft (CGVS, p.24). De meest recente vliegtuigcrash in Chaparhar (CGVS, p.24) waarover informatie kan worden gevonden was een drone die in 2013 uit de lucht is gevallen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10). Dat er in Chaparhar een Chinees werd ontvoerd (CGVS, p.24) blijkt zelfs te dateren uit 2010 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.11), en aangezien u het resultaat van het leeftijdsonderzoek blijft betwisten (CGVS, p.3,6,27) volgt daaruit dat u toen dit gebeurde ongeveer acht jaar oud geweest zijn. Het is dan ook bijster weinig aannemelijk dat dit een van de laatste voorvallen is die u zich nog kan herinneren uit Chaparhar.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Dawlatzai, gelegen in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. **Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.**

Het andere door u neergelegde document wijzigt deze beoordeling niet. Het gaat immers om een bevestigingsbrief die werd opgesteld na uw vertrek en op vraag van uw oom, met als doel ze naar u op te sturen ter ondersteuning van uw verzoek (CGVS, p.5). Dergelijke gesolliciteerde brieven hebben uiteraard slechts geringe bewijswaarde.

Ten overvloede stipt het CGVS daarenboven aan dat uw verklaringen over de beweerdde gebeurtenissen **bijzonder vaag, weinig doorleefd en op verschillende punten inconsistent zijn**. In uw spontaan relaas komt u niet verder dan dat uw familie werd bedreigd na het vertrek van uw broer M.A.D., die sinds 2011 reeds weg is uit Afghanistan, en een andere broer A.G.D. (CGVS, p.14). Die laatste zou bedreigd geweest zijn in 2015, iets waar overigens geen enkel geloof werd gehecht tijdens diens asielpcedure. Het is dan ook aannemelijk noch logisch dat de taliban plots jaren later zou overgaan tot een moordaanslag op u en uw broer omwille van de voormalige functie van uw oudste broer bij het leger. Toch beschrijft u de problemen van uw familie sinds 2011 lapidair als: “dat R. is gedood en ik ben gewond geraakt” (CGVS, p.15). Zelfs wanneer nogmaals wordt gewezen op de tijdsperiode van welhaast een decennium tussen het vertrek van M.A.D. en uw eigen vertrek, preciseerd u dat het “een tijdje was het geen probleem maar ze wouden gewoon de kans krijgen om ons aan te vallen” (CGVS, p.15). U blaast dus warm en koud wanneer u stelt dat de dreiging vanuit de taliban “de ganse tijd” een probleem was voor uw familie (CGVS, p.19), maar geen enkel specifiek voorbeeld kan geven van welke problemen dat dan precies waren (CGVS, p.15). Evenmin kan u concretiseren op welke manier de problemen van uw familie een impact hadden op jullie leven in vergelijking met dat van andere families (CGVS, p.18). Het is bijster onrealistisch dat er talibanstrijders naar u op zoek gingen op het ogenblik dat u onverwacht het dorp moest verlaten om veevoeder te halen (CGVS, p.14) terwijl uw familie al die tijd op dezelfde plaats is blijven wonen (CGVS, p.10,12). U zou er op jullie eigen velden gewerkt hebben en jullie koeien gehoed hebben (CGVS, p.9,10) en nam deel aan het vrijdaggebed (CGVS, p.25-26) waardoor niet kan worden ingezien dat het de taliban enige moeite zou kosten om u te vinden indien zij naar u op zoek waren. Volgens u hebben de taliban immers vrij spel in Chaparhar (CGVS, p.19). Dat u bij verwanten in het dorp was “ondergedoken” (CGVS, p.17-18) valt dan ook niet ernstig te nemen. U verwijst even later in het persoonlijk onderhoud plotseling ook naar een dreigbrief die enkele maanden voor uw vertrek zou zijn toegekomen en waarin stond dat de taliban jullie allemaal zouden vermoorden (CGVS, p.17). Die dreigbrief had u eerder niet vermeld tijdens uw spontaan relaas (CGVS, p.14-15) of tijdens uw eerdere interview bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U stelt dan dat u bij DVZ wel hebt gezegd dat al jullie namen in de dreigbrief stonden (CGVS, p.27). Dat is niet alleen feitelijk onjuist, maar uit uw toenmalige verklaringen blijkt dat u het had over een dreigbrief toen u nog jong was, en toen u zelf groter was werd beschoten door de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het kan dan ook niet worden gevolgd dat u het had over een dreigbrief die één of twee maanden voor deze aanslag zou zijn toegekomen. Hoewel uw oom documenten naar u heeft verzonden, kan u deze dreigbrief ook niet voorleggen. Die ligt volgens u nog in Afghanistan, als uw familie hem nog heeft (CGVS, p.17). U komt dus niet verder dan blote beweringen. Dat geldt trouwens ook voor de moord op uw broer R. door de taliban (CGVS, p.20) en uw eigen beweerdde medische problemen die voortvloeien uit kogelwondes, die u met geen enkel medisch document ondersteunt (CGVS, p.4). Sinds uw vertrek zou de taliban uw familie op geen enkele manier nog benaderd hebben (CGVS, p.19), wat verwondert aangezien zij in het verleden woedend zouden hebben gereageerd op het vertrek van uw verwanten naar Europa (CGVS, p.14). In die optiek verwondert het overigens dat u op Facebook openlijk uw huidige woonplaats in België publiceert (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12). Dat de taliban sinds de beweerdde aanslag op uw leven geen belangstelling meer hebben voor uw familie, tracht u te verschonen door te stellen dat uw broers nog jong zijn (CGVS, p.19). Nadat u enkele malen de vraag hebt ontweken om welke reden de taliban zich niet tot het hoofd van het huishouden zouden richten, momenteel uw oom (CGVS, p.10), poneert u dan weer dat uw oom te oud is om door de taliban te worden aangesproken (CGVS, p.19). Tenslotte preciseerd u ook nog dat u niet weet of uw broers die al dan niet tijdelijk in Kabul verblijven nog problemen hadden met de taliban, omdat u dat nooit hebt gevraagd (CGVS, p.23), wat zou getuigen van een flagrante desinteresse in de problemen die aan de basis van uw vertrek liggen. U beweert ook dat uw familie voor u verborgen zou houden als er verdere problemen zouden zijn (CGVS, p.23). Het is volstrekt niet plausibel dat uw familie documenten zou opsturen maar u verder in het ongewisse laat. In Afghanistan beweert u vervolging te vreesen en uw broers, die reeds de procedures hebben doorlopen in het verleden, weten maar al te goed dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaat-generaal. Dat uw familieleden verder geen informatie met u willen delen, zou betekenen dat zij zonder logische redenen uw toekomst op het spel zetten met hun zwijgcomplot.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend

geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en mogelijk afkomstig bent uit Chaparhar of dat u daar ooit woonachtig bent geweest. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15cQualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 20 augustus 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de tekortkomingen in uw verklaringen en blijft volharden dat u heel uw leven lang in het dorp Dawlatzai, district Chaparhar hebt doorgebracht (CGVS, p.25).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Chapahar heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Zonder zich uit te spreken over uw eerdere verblijfplaatsen, stelt het CGVS evenwel vast dat uit het administratief dossier afdoende duidelijk is geworden dat u in Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afgaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afgaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent een alleenstaande jongeman (CGVS, p.13), en hoewel u beweert sinds een verwonding aan uw been niet lang stil te kunnen zitten (CGVS, p.2), brengt u geen enkel medisch document aan waaruit zou blijken dat uw functioneren in ernstige mate wordt aangetast of gehinderd door dit probleem. Evenmin verwijst u zelf naar uw been als een hinderpaal om u in Kabul te vestigen wanneer u daarnaar wordt gevraagd (CGVS, p.22). Hierboven werd reeds uiteengezet dat uw gebrek aan scholing niet geloofwaardig is bevonden, waardoor ook dit niet kan worden beschouwd als een obstakel. Dat u via Facebook bent verbonden met heel wat hoogopgeleide mensen die in Kabul en Jalalabad wonen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12), doet integendeel vermoeden dat u zelf eerder in die kringen bewoog, hoewel u beweert dat u gewoon iedereen probeert toe te voegen als vriend (CGVS, p.21). In elk geval ontkent u niet dat uw broer Eh. reeds lang in Kabul woont (CGVS, p.12), en ook uw broer H. zou "soms" in Kabul wonen (CGVS, p.12). Dat u niemand kent in Kabul of Jalalabad (CGVS, p.21) klopt dus niet. Ook hier werd echter vastgesteld dat uw verklaringen de ware toedracht sterk minimaliseren. U schetst immers een onzeker bestaan, waarin uw broers als dagloners de kost moeten verdienen (CGVS, p.12). U herkent Eh. op een foto maar zegt niet te weten waarom Eh. op andere foto's een uniform draagt (zie landeninfo nr.13), en u weet eigenlijk niet wat hij precies doet van werk. U hebt hem zelf niet gesproken en, zo benadrukt u, op dit ogenblik bent u niet met hem bevriend via Facebook (CGVS, p.22). Dat is op zich al een weinig geloofwaardige uitzondering op uw gewoonte om iedereen een friend request te sturen (CGVS, p.21).

Bovendien reageerde ene "Ah.D.", overigens ook in uniform, wel degelijk op een van uw foto's (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshot, landeninfo nr.14). Hoewel het hier niet gaat om hetzelfde profiel als hetgeen dat u identificeerde als uw broer tijdens het persoonlijk onderhoud, heeft het er dus alle schijn van dat jullie voordien wel degelijk contact hadden. U zou trouwens heel graag rechtstreeks contact herstellen met uw oudere broers, zo zegt u (CGVS, p.26) maar volgens u houden uw broers in België voor u verborgen of zij Eh. en H. wel of niet spreken (CGVS, p.26-27). Het is evenwel geenszins aannemelijk dat u in het geheel niet op de hoogte bent van de situatie van uw oudere broers, en dat heel uw familie dat in stand zou houden, noch dat u niet zou proberen via "de vrienden van uw vrienden" op Facebook (CGVS, p.22) contact te leggen indien u dat wenste te doen.

Dat het voor u economisch niet haalbaar zou zijn om u in Kabul te vestigen (CGVS, p.23) is al even weinig geloofwaardig. Om te beginnen blijkt u zich geen zorgen te maken over het geld dat nodig was om uw reis naar Europa te bekostigen: u hebt nooit zelfs gevraagd hoeveel dat heeft gekost (CGVS, p.23-24). Dat u dermate weinig belangstelling hebt voor de gevolgen van deze uitgaven spreekt reeds boekdelen over uw inschatting van de sociaal-economische positie van uw familie. Toen u nog in Afghanistan woonde hadden jullie vijf jerib in bezit (CGVS p.24) waarvan jullie momenteel nog vier jerib over hebben (CGVS, p.10). Uit gegevens van de Afghaanse overheid blijkt dat jullie behoorden tot een kleine elite van grondbezitters (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.16). Jullie teelden op deze grond overigens ook marktgewassen (CGVS, p.9,10). Het CGVS wijst er tenslotte op dat de status van uw familie ook blijkt uit het feit dat wijlen uw vader (CGVS, p.24) net als zijn broer (CGVS, p.4-5) en uw oom aan moederszijde (CGVS, p.11) naar Mekka op bedevaart zijn geweest. U doet dat af als een evidentie, omdat u een reis naar Mekka beschouwt als "niet duur" (CGVS, p.20). Nog los van het feit dat er slechts een 30.000-tal Afghanen elk jaar de hajj kan aanvangen op een bevolking van ongeveer 38 miljoen volgens de Wereldbank, kost deze reis die u omschrijft als "niet duur" ongeveer 2700 dollar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.15).

Men kan dus op basis van de gegevens voorhanden concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning vanuit uw netwerk beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat er veel problemen zijn in Kabul en dat de taliban overal spionnen hebben (CGVS, p.22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U kon ten andere ook niet uitleggen waarom het voor uw broers H. en Eh. wel mogelijk zou zijn in Kabul te blijven, maar voor u niet (CGVS, p.22).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Betreffende het feit dat uw oudste broer in 2012 erkend werd als vluchteling, in tegenstelling tot u, en een andere broer in 2016 het statuut van subsidiair beschermde werd toegekend, dient er op gewezen te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Hoewel het CGVS aanneemt dat familieleden van bepaalde personen die als risicoprofiel worden beschouwd ook in aanmerking kunnen komen voor het toekennen van een beschermingsstatus, dient te worden benadrukt dat u uw eigen nood aan internationale bescherming niet in concreto heeft kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“De verwerende partij verwijt verzoekende partij eerstens niet de waarheid te hebben verteld over haar leeftijd: [...]

Verzoekende partij kent haar exacte leeftijd niet. In Afghanistan wordt hier ook niet veel belang aan gehecht. Verzoekende partij gaat voort op hetgeen haar ouders haar verklaarden omtrent haar leeftijd en haar Taskara. Verzoekende partij heeft uitgelegd waarom zij in Oostenrijk als meerderjarige geregistreerd werd: zij kende de wantoestanden in dat land en wilde er zo snel mogelijk vertrekken. In België heeft zij asiel aangevraagd en vanaf het begin de waarheid verteld over haar leeftijd, identiteit en nationaliteit.

Verwerende partij stelt tevens dat verzoekende partij zich een ander profiel zou trachten toe te meten en gelogen te hebben over haar scholingsgraad - quod certe non: [...]

Verzoekende partij, noch haar broers hebben ooit verklaard enige scholing te hebben gelopen in Afghanistan. Verzoekende partij heeft 8 broers en 4 zussen. Sommigen zijn naar school geweest sommigen niet. De twee jongste broers van verzoekende partij zijn naar school geweest, verzoekende partij niet. Wanneer het gehoor van haar broer erop wordt nagelezen, blijkt dat haar broer (A.G.D.) verklaard heeft dat ‘zijn jongere broers’ naar school zijn geweest, doch wordt er nergens specifiek naar de scholingsgraad van verzoekende partij vermeldt noch stelt haar broer dat verzoekende partij naar school zou zijn geweest. Het is dan ook niet ernstig woorden in de mond te leggen van haar broers.

p. 11 CGVS de heer A.G.D.

[...]

Verwerende partij stelt verder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de eerdere verblijfplaatsen van verzoekende partij en verwijt haar een gebrekkige kennis van haar regio van herkomst: [...]

Verzoekende partij wijst erop dat zij thans twee broer heeft die in België verblijven, zijn ene broer heeft er de vluchtelingenstatus (de heer M.A.D. (DVZ 6854265) de andere broer (de heer A.G.D. DVZ 8185616) verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus. Bij beiden werd er aldus nooit getwijfeld over hun regio van herkomst. Welnu, verzoekende partij groeide op in hetzelfde huis als deze twee broers. Meer nog, zij genoot nooit scholing en bleef thuis en hield zich bezig met de vee.

p. 9 CGVS

[...]

Verzoekende partij heeft geen uitgebreide kennis van haar regio simpelweg omdat zij amper haar dorp verliet. Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij weldegeleijk kennis heeft over het dorp zelf waar zij uit afkomstig is, maar verwijt haar niet op de hoogte te zijn van gebeurtenissen die in zijn regio hebben afgespeeld. Verzoekende partij hield zich hier niet mee bezig, zij had nog 2 jongere broers en een moeder waar zij voor moest zorgen, gezien haar vader overleden is en haar twee oudere broers ook gevlucht waren na bedreigingen van de Taliban. Het is evenmin zo dat verzoekende partij toegang had tot nieuws kanalen of het internet om elke gebeurtenis en elk incident in haar regio op de voet op te volgen. Zij was een soimpele landbouwer die er alles aan deed om te voorzien in de noden van haar gezin. Wanneer het gehoor van verzoekende partij erop wordt nagelezen, blijkt dat zij weldegeleijk voldoende kennis had voor iemand met haar profiel:

Verzoekende partij kon haar eigen dorp en omliggende dopen moeiteloos opnoemen en situeren én gaf aan haar dorp enkel verlaten te hebben als hijziek was:

p. 6 CGVS -7 CGVS

[...]

Zij kon ook haar stam, de haji, voorzitter van het parlement, het districtshoofd moeiteloos aangeven: 8 CGVS

[...]

Uit al het voorgaande blijkt taldus dat verzoekende partij weldegeleijk van afkomstig is uit Dawlatzai en er haar hele leven gewoond heeft.

Daarnaast heeft zij erg uitgebreid haar problemen uiteengezet, die niet alleen haar maar ook de rest van haar broers gedwongen hebben om hun dorp te ontvluchten: p. 14-15 CGVS

[...]

Verzoekende partij meent aldus dat zij weldegeleijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, uiters subsidiair voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden.”.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent dat het onmogelijk is voor hem om terug te keren naar Afghanistan. Hij benadrukt dat de actuele situatie in Afghanistan erg onveilig is en dat het terugsturen van Afghanen – waar ook in Afghanistan – een schending van het non-refoulement beginsel inhoudt. Verzoeker haalt landeninformatie aan (rapport van Amnesty International van 2017). Verder wijst verzoeker op zijn bijzonder kwetsbaar profiel en op het feit dat hij in Europa verwesterd is.

Verzoeker haalt tevens de COI Focus van 14 augustus 2020 aan en stelt dat verweerder hierover met geen woord rept en slechts een oudere COI Focus aanwendt. Hij betoogt dat, hoewel het COI rapport stelt dat het aantal slachtoffers in 2019 is afgenomen, de cijfers toch hallucinant blijven.

Verder verwijst verzoeker naar een artikel van Amnesty International en stelt het volgende:

“Bovendien vielen er in Afghanistan tijdens de eerste zes maanden van 2019 het hoogste aantal burgerlachtoffers ooit gemeten. UNAMA registreerde 3.812 slachtoffers (1.366 doden en 2.446 gewonden). De presidentsverkiezingen van 28 september 2019 stonden ook in het teken van geweld. Stemmers, medewerkers van stembureaus en leden van de veiligheidstroepen werden bestookt met verschillende bom- en mortieraanvallen. Ten minste vier mensen werden gedood en tachtig raakten er gewond.

De Global Peace Index van 2019 noemt Afghanistan het ‘minst vredige’ land ter wereld. Het stoot daarmee Syrië van de eerste plaats.”.

Verzoeker stelt dat de aanslagen en humanitaire rampen zich blijven verderzetten in 2020 en verwijst naar algemene landeninformatie (COI Focus van 14 augustus 2020 en persartikel van Al Jazeera). Tevens haalt verzoeker het reisadvies van Buitenlandse Zaken voor Afghanistan aan.

2.2. Bij aanvullende nota van 23 februari 2021 voegt verweerder landeninformatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan:

- “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2020;
- “EASO Country Guidance Note: Afghanistan” van december 2020;
- “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van september 2020.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij die aan verzoeker werd betekend op 11 juni 2019 (administratief dossier) blijkt immers dat verzoeker op datum van 3 juni 2019 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift meermaals verwijst naar zijn jonge leeftijd, moet deze derhalve worden gerelativeerd in het licht van voormeld leeftijdsonderzoek. Dat verzoeker zich ten onrechte voordeed als minderjarige, tast zijn algemene geloofwaardigheid reeds aan.

De argumentatie dat verzoeker zijn exacte leeftijd niet kent en voortging op wat zijn ouders hem omtrent zijn leeftijd en taskara zegden, kan niet overtuigen, nu verzoeker zich in Oostenrijk als meerderjarige liet registreren en geen bevredigende verklaring heeft voor het afleggen van deze leugenachtige verklaringen in Oostenrijk. Dat men in Afghanistan geen belang hecht aan leeftijd, betreft een louter blote bewering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zijn eigen leeftijd niet kent. De Raad kan slechts vaststellen dat hij de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden.

7. Voorts kan verweerder worden gevolgd waar deze terecht opmerkt dat de door verzoeker voorgelegde taskara verzoeker zijn identiteit niet op onomstotelijke wijze weet aannemelijk te maken. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Over het taskara dat u hebt neergelegd en dat uw identiteit en leeftijd zou aantonen moet dus worden vastgesteld dat de leeftijd die erop staat niet overeenstemt met de leeftijdsbepaling die werd uitgevoerd en waaruit bleek dat u op 11 juni 2019 reeds volwassen was. Hierbij moet indachtig gehouden worden dat de toegevoegde informatie aantoonde dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een zeer geringe bewijswaarde. Er rijzen dus sterke twijfels bij de documenten die u neerlegt en die uw identiteit en herkomst zou bevestigen. Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt.”

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

8. Aangaande zijn profiel, en meer bepaald het gegeven dat verzoeker nooit scholing zou hebben gelopen in Afghanistan, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

*“Ook bij het **profiel** dat u zich toemeet moeten de nodige kanttekeningen gemaakt worden. U beweert namelijk nooit naar school geweest te zijn, en ook geen enkele andere vorm van onderwijs te hebben gekregen voor u in België aankwam (CGVS, p.8-9). U stelt dan ook in het geheel niet te kunnen lezen of schrijven in de talen die in Afghanistan worden gebruikt (CGVS, p.4,9,16). Dat is ten eerste strijdig met uw eigen verklaringen: toen u net in België aankwam stelde u drie jaar naar school te zijn geweest (DVZ, Fiche “Mineur étranger non accompagné”, Varia). U antwoordt daarop dat u nooit deze verklaring hebt afgelegd (CGVS, p.21). Louter het ontkennen van uw eerdere verklaringen is evenwel geen afdoende uitleg. Dat de tolk u verkeerd zou hebben begrepen, de hypothese waarmee u uiteindelijk op de proppen komt (CGVS, p.21), kan evenmin gevolgd worden, aangezien alle overige verklaringen in de MINTEH-fiche, zoals de samenstelling van uw familie, wel consistent zijn met uw overige verklaringen. Aangezien deze MINTEH-fiche wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er trouwens van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van buitenaf. Ten tweede hebben uw beide broers over u verklaard dat u in Afghanistan wel degelijk naar school bent geweest (CGVS broer MA, p.3,4; CGVS broer AG, p.11).*

Het valt niet in te zien om welke reden uw broers hierover misleidende of foutieve verklaringen zouden afleggen. Ook hier zijn er dus reeds sterke indicaties dat u een loopje neemt met de waarheid en dat u zich bedient van bedrog om het verloop van het persoonlijk onderhoud te kunnen sturen.”.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de verklaringen van zijn broer A.G.D. en stelt dat deze louter heeft gezegd dat zijn jongere broers naar school gingen, doch hierbij verzoeker niet aanduidde. Dergelijk verweer kan echter geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat verzoeker zelf initieel aangaf dat hij in Afghanistan naar school is geweest en hierover strijdige verklaringen aflegde (MINTEH-fiche, varia), noch dat verzoekers broer M.A.D. wel uitdrukkelijk aangaf dat verzoeker school heeft gelopen in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud M.A.D., p. 4).

9. Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, geen waarachtig zicht biedt op zijn beweerde verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt als volgt:

“Er werd verder vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u een zekere oppervlakkige vertrouwdheid met het district Chaparhar tentoon spreidt, zoals wanneer u spreekt over de nabijgelegen dorpen (CGVS, p.6,7). U kent ook de invloedrijke familie van Fazl Hadi Muslimyar, de voorzitter van het parlement, wiens broer het districtshoofd van Chaparhar is (CGVS, p.8). Doorheen uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u volstrekt niets kan vertellen over de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in de regio waar u heel leven lang zou hebben gewoond. Zo tast u in het duister wanneer er wordt gevraagd naar de raid op het huis van verwanten van Fazl Hadi Muslimyar, die in mei 2018 plaatsvond (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2). U denkt eerst dat het gaat om een bomaanslag op een begraafplaats (CGVS, p.25), en verwijst dan naar een bembom die door Siddiq Dawlatzai werd overleefd (CGVS, p.25). Wanneer nogmaals wordt gewezen op een dodelijke aanval in het subdorp China, vlakbij waar u gewoond zou hebben (CGVS, p.7) en waarbij verwanten van Muslimyar werden gedood, verwijst u eerst naar de moordaanslag op een schooldirecteur in Hafizan die u eerder vermeldde (CGVS, p.24,25), en voegt er nog aan toe dat er per ongeluk “een arbaki” is doodgeschoten in China (CGVS, p.25). In werkelijkheid vielen er verschillende doden bij deze raid, waaronder een oom en neven van Muslimyar. Het is vreemd dat u zo weinig informatie kan verschaffen over een incident dat zich in uw eigen dorp afspeelde en druk werd besproken vanwege de link met een van de belangrijkste mannen uit uw regio. Ook andere belangwekkende gebeurtenissen zijn blijkbaar helemaal aan u voorbijgegaan. Over de reeks moorden op religieuze leiders in Nangarhar kan u niet de minste uitleg verschaffen (CGVS, p.26), hoewel dat ook in dorpen in uw district gebeurde (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3). Op de markt waar jullie inkopen gingen doen (CGVS, p.7) ontplofte niet lang voordat u zou zijn vertrokken uit Afghanistan een bom (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). U kan hierover niets vertellen, en stelt dat er zo geen incident was (CGVS, p.24,26). In dezelfde zomer verbood de provinciegouverneur aan riksja's de toegang tot de stad in de hoop zo de verkeerscirculatie te verbeteren (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Dit had echter het onbedoelde neveneffect dat vervoer van en naar de districten zoals Chaparhar plots veel duurder werd. U denkt echter dat de prijsstijging te maken had met een verbod op betaling in Pakistaanse roepies, waardoor de tarieven ongunstiger werden voor de eindgebruiker (CGVS, p.24). Gezien het economische belang van de stad Jalalabad voor het hinterland, om nog maar te zwijgen van het feit dat dorpelingen zoals u gebruik maken van de medische faciliteiten daar (CGVS, p.7), is het geenszins aannemelijk dat u binnen uw gemeenschap nooit gemor of protest zou hebben gehoord over deze ontwikkeling. Dat u een journalist zou moeten zijn om op de hoogte te blijven van het reilen en zeilen in uw dorp, zoals u beweert (CGVS, p.25), ontbeert elke realiteitszin. Jullie hadden een radio thuis (CGVS, p.26), en u ging samen met andere dorpelingen bidden (CGVS, p.25-26) of ontmoette streekgenoten op de markt (CGVS, p.7,26). Op sommige zomerdagen is het volgens u te warm om op het land te werken, en zoeken de boeren verkoeling in de schaduw van de bomen (CGVS, p.9). Het is bijzonder weinig geloofwaardig dat u doorheen dergelijke contacten met andere mensen uit uw gemeenschap niet zou horen wat er zoal over de tongen gaat, of dat u actieve inspanningen zou moeten leveren om te weten te komen welke bekommernissen de dorpelingen bezig houden.

Hoewel sterk dient te worden betwijfeld dat u zelf nooit naar school bent geweest, zoals hierboven reeds werd uitgelegd, lopen uw broers volgens u in elk geval school in Chaparhar (CGVS, p.12). Toch valt u uit de lucht als er wordt gevraagd of ook zij hinder ondervonden van de sluiting van de scholen. U legt een verband met de huidige coronapandemie (CGVS, p.24) en ontkent dat de scholen eerder werden gesloten (CGVS, p.24). Rond de tijd van uw vertrek bleven de scholen in Chaparhar echter minstens een maand gesloten. Dat had niet zozeer te maken met gevechten die gaande waren, maar wel met geruchten over mogelijke aanslagen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). U ontkent ronduit dat er behalve kanalen en dammen andere reconstructiewerken gaande waren in Chaparhar (CGVS, p.21), en dit terwijl de kliniek in Chaparhar sinds kort beschikt over een nieuwe spoedgevallendienst die werd uitgerust met ambulances (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7). U probeert nog het onderwerp te veranderen naar de locatie van die kliniek (CGVS, p.21) maar kan zelfs nadat u werd gewezen op de ingebruikname van de dienst Spoed geen verdere informatie verschaffen (CGVS, p.25). Dat u over geen van deze recente ontwikkelingen gedetailleerde of doorleefde verklaringen kan afleggen, wringt des te meer nu blijkt dat de incidenten die u zelf aanhaalt dateren van ettelijke jaren geleden. De bomaanslag in de moskee van uw dorp waarbij 18 mensen gewond raakten (CGVS, p.24) vond plaats in 2012 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8); in datzelfde jaar stierven elf meisjes bij een andere explosie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9), een ander incident waar u het over heeft (CGVS, p.24). De meest recente vliegtuigcrash in Chaparhar (CGVS, p.24) waarover informatie kan worden gevonden was een drone die in 2013 uit de lucht is gevallen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10). Dat er in Chaparhar een Chinees werd ontvoerd (CGVS, p.24) blijkt zelfs te dateren uit 2010 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.11), en aangezien u het resultaat van het leeftijdsonderzoek blijft betwisten (CGVS, p.3,6,27) volgt daaruit dat u toen dit gebeurde ongeveer acht jaar oud geweest zijn. Het is dan ook bijster weinig aannemelijk dat dit een van de laatste voorvallen is die u zich nog kan herinneren uit Chaparhar.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Dawlatzai, gelegen in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het andere door u neergelegde document wijzigt deze beoordeling niet. Het gaat immers om een bevestigingsbrief die werd opgesteld na uw vertrek en op vraag van uw oom, met als doel ze naar u op te sturen ter ondersteuning van uw verzoek (CGVS, p.5). Dergelijke gesolliciteerde brieven hebben uiteraard slechts geringe bewijswaarde."

Daar waar verzoeker een opsomming geeft van de zaken die verzoeker wel wist – met name de dorpen rondom Dawlatzai, zijn stam, de haji, de voorzitter van het parlement en het districtshoofd – stelt de Raad vast dat verweerder bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening heeft gebracht in het licht van het geheel van de motieven. De bestreden beslissing haalt terecht aan dat verzoeker wel degelijk de nabijgelegen dorpen kent en melding kan maken van politieke partijen en leiders. Te dezen dient erop gewezen dat niet betwist wordt dat verzoeker in Dawlatzai is geboren en er ook heeft gewoond, doch dat verzoekers recente herkomst uit Dawlatzai niet aannemelijk is.

Op basis van verzoekers gebrekkige en manifest ontoereikende verklaringen aangaande recente gebeurtenissen en incidenten in zijn vermeende regio van herkomst kan geenszins worden aangenomen dat verzoeker recent afkomstig is uit Dawlatzai. Verzoekers bekendheid met de nabijgelegen dorpen en de politieke leiders afkomstig uit zijn regio van herkomst – wat overigens gemakkelijk kan worden ingestudeerd – kan geen afbreuk doen aan zijn onwetendheid aangaande recente belangrijke gebeurtenissen. De vaststelling dat verzoeker als vermeend inwoner van deze regio onwetend was over de gebeurtenissen ondermijnt wel degelijk zijn voorgehouden recent verblijf in de regio.

Ook verzoekers voorgehouden profiel kan zijn ontoereikende kennis aangaande de recente gebeurtenissen in en rond Dawlatzai niet verschonen. Zoals reeds *supra* werd vastgesteld, hield verzoeker onterecht voor dat hij minderjarig was en dat hij geen school heeft gelopen in Afghanistan. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij geen toegang had tot nieuwskanalen en zich met de incidenten in zijn regio niet bezighield omdat hij voor zijn moeder en broers moest zorgen, kan niet

worden ingezien dat verzoeker, die een radio had thuis en regelmatig sociaal contact had met streekgenoten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25-26), niet meer informatie kan verschaffen met betrekking tot de (zichtbare) belangrijke gebeurtenissen in de omgeving.

10. Dit klemt te meer nu verzoekers verklaringen op zich aangaande zijn voorgehouden vervolgingsfeiten evenmin kunnen overtuigen. De bestreden beslissing stelt hieromtrent met recht en reden als volgt:

*“Ten overvloede stipt het CGVS daarenboven aan dat uw verklaringen over de beweerde gebeurtenissen **bijzonder vaag, weinig doorleefd en op verschillende punten inconsistent zijn**. In uw spontaan relaas komt u niet verder dan dat uw familie werd bedreigd na het vertrek van uw broer M.A.D., die sinds 2011 reeds weg is uit Afghanistan, en een andere broer A.G.D. (CGVS, p.14). Die laatste zou bedreigd geweest zijn in 2015, iets waar overigens geen enkel geloof werd gehecht tijdens diens asielpcedure. Het is dan ook aannemelijk noch logisch dat de taliban plots jaren later zou overgaan tot een moordaanslag op u en uw broer omwille van de voormalige functie van uw oudste broer bij het leger. Toch beschrijft u de problemen van uw familie sinds 2011 lapidair als: “dat R. is gedood en ik ben gewond geraakt” (CGVS, p.15). Zelfs wanneer nogmaals wordt gewezen op de tijdsperiode van welhaast een decennium tussen het vertrek van M.A.D. en uw eigen vertrek, preciseert u dat het “een tijdje was het geen probleem maar ze wouden gewoon de kans krijgen om ons aan te vallen” (CGVS, p.15). U blaast dus warm en koud wanneer u stelt dat de dreiging vanuit de taliban “de ganse tijd” een probleem was voor uw familie (CGVS, p.19), maar geen enkel specifiek voorbeeld kan geven van welke problemen dat dan precies waren (CGVS, p.15). Evenmin kan u concretiseren op welke manier de problemen van uw familie een impact hadden op jullie leven in vergelijking met dat van andere families (CGVS, p.18). Het is bijster onrealistisch dat er talibanstrijders naar u op zoek gingen op het ogenblik dat u onverwacht het dorp moest verlaten om veevoeder te halen (CGVS, p.14) terwijl uw familie al die tijd op dezelfde plaats is blijven wonen (CGVS, p.10,12). U zou er op jullie eigen velden gewerkt hebben en jullie koeien gehoed hebben (CGVS, p.9,10) en nam deel aan het vrijdaggebed (CGVS, p.25-26) waardoor niet kan worden ingezien dat het de taliban enige moeite zou kosten om u te vinden indien zij naar u op zoek waren. Volgens u hebben de taliban immers vrij spel in Chaparhar (CGVS, p.19). Dat u bij verwanten in het dorp was “ondergedoken” (CGVS, p.17-18) valt dan ook niet ernstig te nemen. U verwijst even later in het persoonlijk onderhoud plotseling ook naar een dreigbrief die enkele maanden voor uw vertrek zou zijn toegekomen en waarin stond dat de taliban jullie allemaal zouden vermoorden (CGVS, p.17). Die dreigbrief had u eerder niet vermeld tijdens uw spontaan relaas (CGVS, p.14-15) of tijdens uw eerdere interview bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U stelt dan dat u bij DVZ wel hebt gezegd dat al jullie namen in de dreigbrief stonden (CGVS, p.27). Dat is niet alleen feitelijk onjuist, maar uit uw toenmalige verklaringen blijkt dat u het had over een dreigbrief toen u nog jong was, en toen u zelf groter was werd beschoten door de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het kan dan ook niet worden gevolgd dat u het had over een dreigbrief die één of twee maanden voor deze aanslag zou zijn toegekomen. Hoewel uw oom documenten naar u heeft verzonden, kan u deze dreigbrief ook niet voorleggen. Die ligt volgens u nog in Afghanistan, als uw familie hem nog heeft (CGVS, p.17). U komt dus niet verder dan blote beweringen. Dat geldt trouwens ook voor de moord op uw broer R. door de taliban (CGVS, p.20) en uw eigen beweerde medische problemen die voortvloeien uit kogelwondes, die u met geen enkel medisch document ondersteunt (CGVS, p.4). Sinds uw vertrek zou de taliban uw familie op geen enkele manier nog benaderd hebben (CGVS, p.19), wat verwondert aangezien zij in het verleden woedend zouden hebben gereageerd op het vertrek van uw verwanten naar Europa (CGVS, p.14). In die optiek verwondert het overigens dat u op Facebook openlijk uw huidige woonplaats in België publiceert (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12). Dat de taliban sinds de beweerde aanslag op uw leven geen belangstelling meer hebben voor uw familie, tracht u te verschonen door te stellen dat uw broers nog jong zijn (CGVS, p.19). Nadat u enkele malen de vraag hebt ontweken om welke reden de taliban zich niet tot het hoofd van het huishouden zouden richten, momenteel uw oom (CGVS, p.10), poneert u dan weer dat uw oom te oud is om door de taliban te worden aangesproken (CGVS, p.19). Tenslotte preciseert u ook nog dat u niet weet of uw broers die al dan niet tijdelijk in Kabul verblijven nog problemen hadden met de taliban, omdat u dat nooit hebt gevraagd (CGVS, p.23), wat zou getuigen van een flagrante desinteresse in de problemen die aan de basis van uw vertrek liggen. U beweert ook dat uw familie voor u verborgen zou houden als er verdere problemen zouden zijn (CGVS, p.23). Het is volstrekt niet plausibel dat uw familie documenten zou opsturen maar u verder in het ongewisse laat. In Afghanistan beweert u vervolging te vrezen en uw broers, die reeds de procedures hebben doorlopen in het verleden, weten maar al te goed dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaat-generaal. Dat uw familieleden verder geen informatie met u willen delen, zou betekenen dat zij zonder logische redenen uw toekomst op het spel zetten met hun zwijgcomplot.”*

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

11. Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke recente herkomst, verblijfplaats(en), leeftijd, profiel en problemen.

Derhalve blijkt dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk voorafgaand aan zijn komst naar België te hebben verbleven in het dorp Dawlatzai, district Chaparhar van de Afghaanse provincie Nangarhar, dat hij geen daadwerkelijk zicht biedt op zijn profiel en zijn netwerk in Afghanistan en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij recent afkomstig is uit Dawlatzai in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

12. Waar verzoeker nog aanhaalt dat zijn broer M.A.D. de vluchtelingenstatus heeft gekregen in België en zijn broer A.G.D. de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat er in hun geval niet werd getwijfeld aan hun regio van herkomst, gaat verzoeker voorbij aan volgende motivering in de bestreden beslissing:

“Betreffende het feit dat uw oudste broer in 2012 erkend werd als vluchteling, in tegenstelling tot u, en een andere broer in 2016 het statuut van subsidiair beschermde werd toegekend, dient er op gewezen te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Hoewel het CGVS aanneemt dat familieleden van bepaalde personen die als risicoprofiel worden beschouwd ook in aanmerking kunnen komen voor het toekennen van een beschermingsstatus, dient te worden benadrukt dat u uw eigen nood aan internationale bescherming niet in concreto heeft kunnen aantonen.”

Er dient worden hernomen dat niet wordt betwist dat verzoeker geboren en opgegroeid is in Dawlatzai, maar dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voorafgaand aan zijn vlucht uit Afghanistan in 2019 in Dawlatzai woonde. De vaststelling dat zijn broer M.A.D. in 2012 de vluchtelingenstatus kreeg en dat zijn broer A.G.D. in 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat aan hun regio van herkomst niet getwijfeld werd, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen inzake de recente regio van herkomst van verzoeker.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

14.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Dawlatzai in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

14.3. Volledigheidshalve wordt in de bestreden beslissing, zonder dat er een uitspraak wordt gedaan over verzoekers eerdere verblijfplaatsen, een intern vestigingsalternatief in Kaboel in hoofde van verzoeker vastgesteld.

De Raad neemt de motivering van verweerder in de bestreden beslissing en aanvullende nota over inzake de veiligheidssituatie in Kaboel en het voorhanden zijnde intern vestigingsalternatief in Kaboel in hoofde van verzoeker.

Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar landeninformatie die dateert van 2017 is niet dienstig gezien verweerder actuelere informatie bijbrengt. De overige (recentere) informatie inzake aanslagen en burgerslachtoffers waaraan verzoeker refereert ligt in de lijn van deze waarop de veiligheidsanalyse door verweerder is gestoeld. Uit de beschikbare informatie kan geenszins blijken dat er in de stad Kaboel sprake is van een situatie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en is er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het door verzoeker geciteerde reisadvies is gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij in Europa is verwesterd, maar licht deze bewering niet toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij op grond van zijn vermeende verwestering een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

15. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS